Cech dobrodruhů

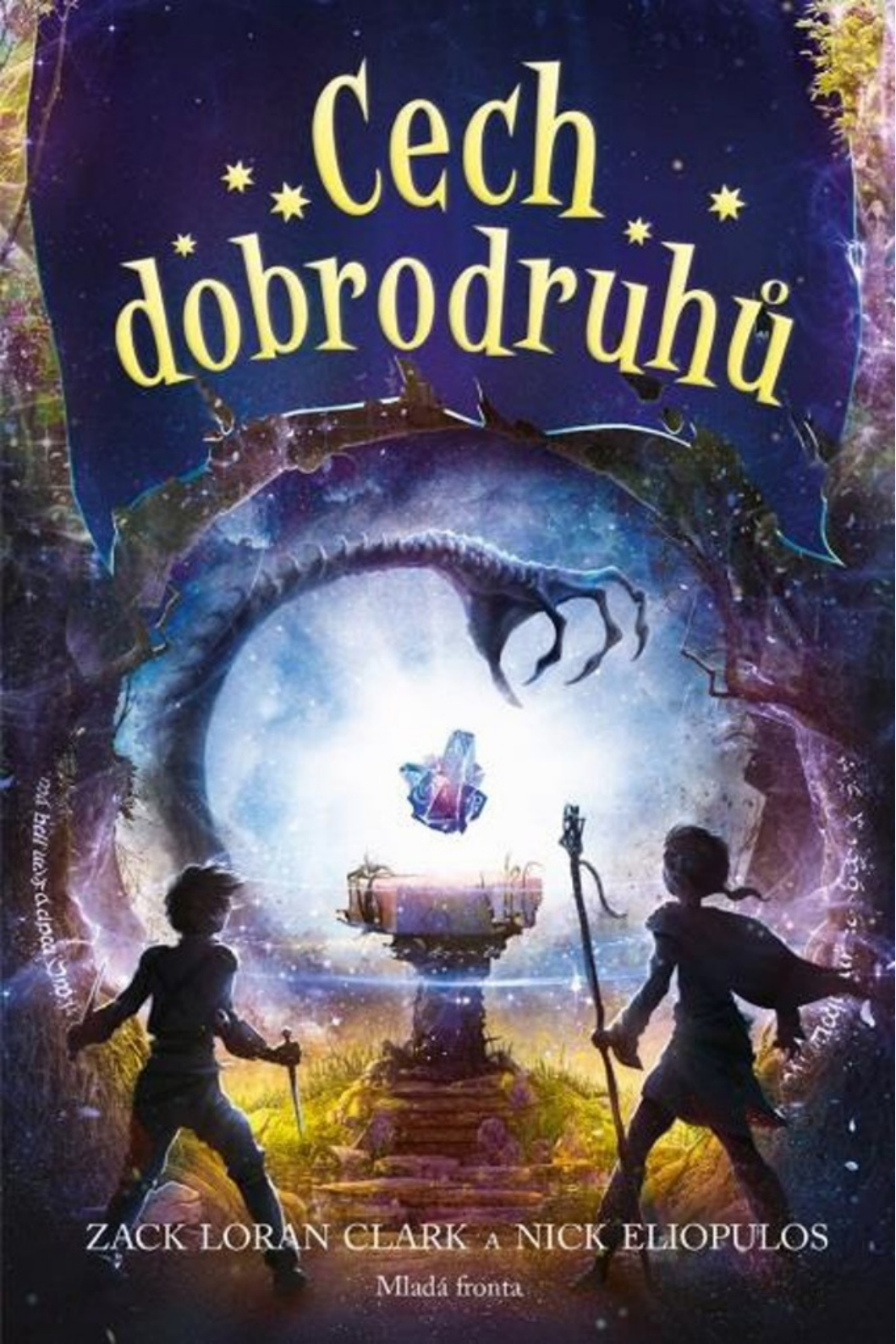

ZACK LORAN CLARK A NICK ELIOPULOS

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

Cech dobrodruhů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

Zack Loran Clark; Nick Eliopulos

Cech dobrodruhů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cech dobrodruhů

ZACK LORAN CLARK
A
NICK ELIOPULOS

Mladá fronta

Přeložil Vratislav Kadlec

Copyright © Zack Loran Clark a Nick Eliopulos 2017
Originally published in the United States and Canada
by Disney • Hyperion Books as THE ADVENTURERS GUILD.
This translated edition published by arrangement with Disney • Hyperion Books.
Translation © Vratislav Kadlec 2018
Cover Illustrations © Manuel Sumberac, courtesy of Bright art Licensing

ISBN tištěné verze 978-80-204-4905-4
ISBN e-knihy 978-80-204-5421-8 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-204-5423-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-204-5422-5 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Mámě, tátovi a Mattovi – kteří nejsou elfové.
Díky vám je můj život stále plný kouzel.
– Z. L. C.

Mým rodičům a taky Jasonovi a Lindsay –
mým prvním a nejmilejším přátelům z cechu.
– N. E.

Kapitola první

Zed

Přestože konec světa nastal dlouho předtím, než se Zed narodil, tohle byl zatím nejděsivější den jeho krátkého života.

Stál na volnohradském tržišti, uprostřed životem kypící změti stanů a stánků, která se nacházela na pomezí bohatého středu města a chudinských čtvrtí. Mnohé krámky byly postavené doslova jeden na druhém jako pestrobarevné hromady kostek a vršily se tak vysoko, jak jim jen město dovolovalo.

Zdálo se, že na trhu vládne toho rána nervozita. V tuto časnou hodinu to tu obvykle bzučelo hlasy trhovců, kteří se navzájem zdravili, a horečným brebentěním služebných smlouvajících s hokynáři.

Dnes nikoliv. Dnes bylo tržiště tiché. Jediným zvukem, který se nesl nad ztichlým náměstím, bylo vzdálené bušení kladiv.

Volnohrad se připravoval na Povolávání.

Vedle Zeda stál jeho nejlepší kamarád Broch. Oba chlapci se dívali na velký fialový stan, který měl nad vchodem vývěsní štít s pečlivě vyřezaným nápisem:

Makiviny věštby a talismany

Stará Makiva se sama představovala jako mystička, ale někteří lidé o ní mluvili jako o čarodějnici. Prodávala talismany všeho druhu. Svatební talismany, amulety proti psímu kousnutí i ochranu proti kletbám. Měla dokonce i talismany pro čistší prádlo.

Některý z jejích talismanů měla zastrčený v kapse nebo pověšený na krku polovina prostých obyvatel Volnohradu. Nosili je prý ale i mnozí šlechtici, přestože to nikdo z nich nepřiznával veřejně.

Mezi Makivino nejoblíbenější zboží patřily povolávací talismany – žetony pro štěstí, které měly svému nositeli zaručit, že ho potká správný osud. Patřily ovšem také k tomu nejdražšímu, co se dalo ve stanu koupit.

„Vsadím se, že ve skutečnosti není zas tak děsivá," špitl Broch. „Žík povídal, že je to celé podvod. Jeho matka si prý koupila talisman pro svěží vzduch, aby jeho otec v noci pořád nepouštěl větry, a smrdí to teď dvakrát tolik. A krom toho, kdyby Makiva provozovala skutečnou magii, byla by u stříbrosvitů."

Zed se na něj podíval a Broch sebou trhl.

„Chci prostě říct," pokračoval opatrně, „že tě neprokleje. Pravděpodobně."

„Takže myslíš, že jsou to vyhozené peníze?" zeptal se Zed. Vytáhl z kapsy stříbrňák a cítil, že mu rudnou uši při pomyšlení, co by za tu ušetřenou minci mohla koupit jeho matka.

Broch se na stříbrňák podíval a potom opět zvedl zrak k Zedovi. „Jestli pak budeš klidnější, tak vyhozené nejsou."

Zed se chabě usmál. Broch se nikdy ničeho nebál. Jenže vtip byl v tom, že okolnosti mu většinou hrály do karet. Oba jeho rodiče byli členy kupeckého cechu, který patřil mezi čtveřici vysokých cechů. Nebyli tak docela urození, ale neměli k tomu daleko. A Broch už měl mezi kupci v podstatě zajištěné místo.

Krom toho byl Broch ten nejštědřejší člověk, jakého kdy Zed potkal. To on dal Zedovi stříbrňák – poté co si otci několik týdnů stěžoval, že potřebuje na Povolávání nové boty. Rodičům chtěl namluvit, že mu minci někdo ukradl.

Co si Zed pamatoval, vždycky na tenhle den čekal a děsil se ho. Mladé, kteří ten rok dosáhli příslušného věku, si měl o Povolávání vybrat některý z mnoha profesních spolků. Pro většinu Zedových kamarádů to byla jen formalita, pouhé slavnostní potvrzení, že už jsou dost staří. Rodiče je, podobně jako Brocha, odmalička učili řemeslu a oni se teď měli oficiálně stát učedníky cechu, který jim určila rodinná tradice.

Ale pokaždé se mohlo vyskytnout nějaké překvapení. Zvlášť pokud šlo o vysoké cechy.

„Za chvíli se začnou scházet lidi," poznamenal Broch a rozhlédl se po ztichlém tržišti. Tak jako z celého Volnohradu, i odtud byly přes střechy domů vidět vysoké hradby tyčící se kolem celého města. „Čekal jsem, že touhle dobou už jich tady bude víc."

Zed přikývl a strčil stříbrňák zpátky do kapsy. „Jinými slovy, měli bychom si pospíšit," řekl. Zhluboka se nadechl, usmál se na kamaráda a oběma rukama rozhrnul plachtu.

Okamžitě ho překvapilo, jaké je uvnitř šero. Stanová plachta byla z tmavě fialového plátna – ten nevkusný odstín se hodil leda tak pro neurozené –, ale i tak by Zed čekal, že se dovnitř dostane víc světla. Většina trhovců se snažila, aby bylo v jejich stáncích kromě pořádku také dost sluníčka a zákazníci dobře viděli na vystavené zboží. Tenhle stan si naopak záměrně udržoval ponuré přítmí.

Když si oči maličko přivykly, Zed zjistil, že je obklopen tím nejpodivnějším a nejvýstřednějším zbožím, jaké kdy viděl, a zneklidněl ještě víc. Ve stínu tu trůnil například koš plný malých hodin a hodinek – všechny byly zřejmě rozbité. Funkční časoměry byly velká vzácnost a dovolit si je mohla pouze šlechta. Zed si všiml, že některé jsou vyrobené z kovu a ze dřeva, ovšem některé opravdu zvláštní kousky byly podle všeho zasazené do vyřezávaných kostí.

V rozích byly rozestavěné nádoby s vonnou směsí a pod střechou stanu se hromadil hořkosladký dým z doutnajících bylinek a prášků. Stanovou plachtu lemovaly police s kostřičkami drobných zvířat. Většinu z nich Zed nikdy neviděl.

Nejvíc místa však zabíraly talismany a amulety. Kam se Zed podíval, viděl svazky drobných dřevěných žetonů – visely z háčků podél stěn a vršily se na stolech.

Většina jich byla zavěšená na stropě. Pohupovaly se v oblacích světle fialového kouře, jen po nich natáhnout ruku. Zedovi se vybavili pavouci, kteří lapají kořist pomocí lepkavých vláken a poté ji zatáhnou do své skrýše.

Všechny talismany byly ze dřeva a byly do nich vyřezané různé symboly. Mnohé z nich znázorňovaly zvířata, ale v té změti se daly zahlédnout i abstraktnější obrazce – srpek, křenící se lebka či ruka s okem v dlani.

Sama prodavačka talismanů seděla v rohu za nevelkým věšteckým stolkem.

Až doteď Zed tu ženu jen párkrát zběžně zahlédl. Když byl ještě malý kluk, jednou s kamarády celý večer z dálky pozorovali tenhle stan a doufali, že si budou moct Starou Makivu lépe prohlédnout, až půjde z trhu domů.

Kamarádi tehdy jeden po druhém odcházeli, protože už museli domů, a nakonec tam zůstal jenom on a Broch. Když pak ale lampy ve všech stáncích zhasly a náměstí se ponořilo do tmy, opustili hlídku i oni dva.

Co Zed věděl, mystička ze svého stanu nikdy nevycházela.

Byla mladší, než by Zed čekal u ženy, které všichni říkají Stará Makiva. Měla hladkou, tmavě hnědou pokožku bez vrásek.

Před stovkami let byl Volnohrad střediskem obchodu plným poutníků, kupců a hodnostářů z celého světa. Podnikat

podobné cesty jako tenkrát už dnes nebylo možné, ale město si stále uchovalo značnou rozmanitost. Zdálo se, že mezi Zedovými kamarády nejsou dva, kteří by měli stejné předky – byla to pestrá mozaika barev a vzorů. Zed sám měl žemlově hnědou kůži a jemné rysy, které se naprosto lišily od Brochovy světlé tváře a širokého úsměvu.

Ale Zedův původ byl ještě složitější než původ většiny obyvatel města.

Prodavačka talismanů zvedla zrak a chvíli ho mlčky pozorovala. Zed otevřel pusu, aby něco řekl, ale zjistil, že někdejší důvtip ho zcela opustil – spolu s hlasem.

Už už se chystal dát se na ústup, rozhrnout plachtu a vzít nohy na ramena, když vtom žena sjela pohledem k prázdné stoličce naproti věšteckému stolku. „Jsi tu dnes ráno první," řekla milým a vlastně vůbec ne strašidelným hlasem. „Tím líp pro tebe. Činorodost je kouzlo svého druhu."

Zed polkl, ale knedlík mu z krku nezmizel. Došel ke stolku a pomalu se posadil.

Když si sedl, všiml si, že Stará Makiva zrovna z kousku dřeva vyřezává nový talisman. Měla elegantní zahnutý nůž, jehož čepel se v šeru zeleně leskla.

„Přišel sis pro povolávací talisman," řekla mystička.

Nebyla to otázka, ale Zed stejně přikývl.

„Děcko s elfí krví už jsem na Povolávání neviděla spoustu let."

Zeda při té zmínce začaly svrbět uši – neklamná známka, že opět rudne. Od narození vyrůstal jen s matkou, a jelikož zdědil

převážně její rysy, vypadal v podstatě lidsky. Jeho dlouhé, špičaté uši nicméně prozrazovaly, že elfí krev mu v žilách skutečně koluje – jako jedinému obyvateli Volnohradu. Alespoň pokud mu bylo známo. Většinu ostatních dětí vtipy o jeho uších omrzely už před lety, ale ve tvářích dospělých, kteří si jich poprvé všimli, Zed tu a tam stále rozeznával překvapení.

„Tak mi pověz, chlapče s elfskou krví," pokračovala Makiva. „Na který cech si děláš naděje?"

„Máma je v cechu služebných," zaskřehotal Zed. Trochu si odkašlal. „Je na svou práci hrdá, ale říká, že bych měl větší šanci na pohodlný život, kdybych dělal nějakou kvalifikovanou práci. Každou ušetřenou minci tak dala na to, abych se naučil číst a psát."

Žena přikývla, ale na Zeda už se nedívala. Upírala pohled na talisman, který právě vyřezávala. Nůž se jí pohyboval v rukou hbitě a přitom plynule. „Takže matka doufá, že si tě povolají písaři. Ještě jsem ale nepotkala chlapce tvého věku, který by nesnil o tom, že si ho vybere jeden z vysokých cechů." Vrhla na Zeda letmý úsměv a opět se vrátila k práci. „Po kterém cechu toužíš ty, Zede?"

Zed sebou trhl. Nevzpomínal si, že by mystičce prozradil své jméno. Olíznul si rty a rozpačitě zašeptal. „Po stříbrosvitech. Myslím, že trochu magenergie už mám. A slyšel jsem, že většině kouzelníků chvíli trvá, než nějakou získají. Je to asi proto, že… No, počítám, že to musím mít po otci. Takže jsem jim napsal, aby o tom věděli, ale nenašel jsem nikoho, kdo by mě

podpořil nebo mě uvedl do cechu. Žádná odpověď mi nepřišla."

Zed se zhluboka nadechl a zvolna zavrtěl hlavou. „Vím, že je to pošetilost. Kdyby mě povolali písaři, stejně bych měl větší štěstí než doteď za celý život. Ale kdybych vstoupil do cechu mágů, změnilo by to život i matce. Mohl bych jí koupit pořádný dům a titul…" Zed se zavrtěl. „No, lidi už by se na nás nedívali tak svrchu, kdybych byl *mág* Zed Kagari."

Makiva chápavě zamručela. „Obávám se, že lidi vždycky přijdou na nějaký vynalézavý způsob, jak se dívat svrchu, nehledě na vlastní výšku. Ale neřekla bych, že snít je pošetilost. Cech mágů…"

Náhle k nim zvenčí dolehlo ostré zaržání koně.

„Ehm, promiň, pane," ozval se hlasitě Broch. „Uvnitř zrovna někdo…"

„Uhni mi z cesty," utnul ho mladý hlas plný opovržení. „Řeknu to jenom jednou."

Zed se na stoličce otočil. Chvilku bylo ticho a pak bylo slyšet, jak Broch zdráhavě ustupuje stranou.

Plachta se rozhrnula a Zed v oslnivé záři jitřního slunce rozeznal obrys postavy v blyštivé zbroji. V šlechtické zbroji.

Honem vyskočil a ustoupil stranou, až talismany za jeho zády zachřestily. Šlechtic vešel dovnitř a Zed s překvapením zjistil, že je to chlapec jeho věku. Také si musel přijít pro povolávací talisman. Ale proč? Ten přece štěstí nepotřeboval. Šlechtici se vždycky dostali do nejlepších cechů.

Zed rychle vrhl pohled ven, než se plachta opět zavřela.

Postřehl Brochův vyděšený výraz a potom ve stanu opět zavládlo přítmí.

Urozený chlapec se chvíli znechuceně rozhlížel a u Zeda se pohledem nezastavil o nic déle než u ostatních kuriozit. Měl pohlednou snědou tvář, byl urostlý a vypadal přesně tak, jak by měl podle dívek v Zedově čtvrti šlechtic vypadat. Taky působil dost nafoukaně, což od šlechticů pro změnu čekal Zed.

Makiva promluvila jako první. „Buď zdráv, mladý pane," řekla. „Obávám se, že tu mám zrovna zákazníka. Snad by ti nevadilo počkat venku?"

Mladík se ušklíbl ještě pohrdlivěji. Vrhnul na Zeda nepřátelský pohled. Zed okamžitě sklonil hlavu, jak ho učila matka. „Žádný problém, pane! Můžeš jít místo mě."

„Co máš s ušima?" zeptal se mladý lord tónem, ze kterého čišel do nebe volající nezájem.

Zed cítil, že mu uši znova začínají rudnout a červená se i v obličeji. Když se mlčení protáhlo, došlo mu, že šlechtic skutečně čeká na odpověď.

„Mám… elfskou…" Zed byl tak rozhozený, že úplně ztratil sebedůvěru a nic dalšího ze sebe nedostal. Kdyby tu byl Broch, dávno by mladého pána nějak setřel. Ale synům služebných obvykle jízlivé odpovědi neprochází.

„Ten chlapec ti laskavě uvolnil místo, pane," řekla Makiva a pokynula na volnou stoličku. „Zede, nevadilo by ti počkat venku?"

„Nebude to trvat dlouho," prohlásil mladý šlechtic a obrátil

oči v sloup. „Budu hotový, než ze sebe konečně vysouká celou větu." Podíval se na nabízenou stoličku a nohou ji odstrčil. Očividně si sedat nechtěl.

Makiva se zaklonila. Talisman, na kterém pracovala, odložila na stůl, ale nůž dál držela v ruce. „Tak na který cech si děláš naděje, mylorde?" zeptala se Makiva.

Mladík na ni chvíli civěl se zdviženým obočím. Potom ukázal na honosnou zbroj, kterou měl právě na sobě. „Zjevně na cech pekařů."

„Takže rytíři," povzdychla si Makiva a s heknutím si stoupla. Natáhla se a začala se probírat talismany visícími ze stropu. Chrastění dřevěných žetonků připomínalo bubnování večerního deště. „Není mi ale moc jasné, k čemu ode mě ten talisman vlastně potřebuješ. Podle toho, jak si v tom brnění vykračuješ, lorde Micheáši Guerro," – Makiva vyslovila mladíkovo jméno jakoby mimochodem – „bych očekávala, že pro Kamennou hráz jsi jasná volba."

Zed rozpačitě přešlápl. O rodu Guerrů pochopitelně už slyšel, ale moc o nich nevěděl. Šlechta vlastnila majestátní domy ve středu města, kde se to hemžilo vznešenými rodokmeny a rozmanitými tituly. Zedova matka v jednom z tamních elegantních sídel sloužila, ale sama se svým synem obývala skromný byt v jedné z rušných čtvrtí na kraji Volnohradu. Jako by šlo o úplně jiné město. Co se týče Zeda, ten zatím ze šlechtických paláců viděl jen střechy tyčící se v dálce.

Mladý lord se v plátové zbroji maličko ošil. „Takže přes

všechno to harampádí přece jenom vidíš."

„Prvo a druhorození potomci šlechtických rodů mají prakticky zaručené místo u nejvýznamnějších cechů," pokračovala Makiva. Probírala se talismany, které se jí pohupovaly nad hlavou. „A chlapci se pochopitelně můžou ucházet o místo mezi rytíři. Ale i kdybys neuspěl, pořád tě rádi přivítají v cechu správců, kteří vládnou našemu krásnému městu."

Makiva se chytila za zátylek a s křupnutím si protáhla krk. „Jenže to se týká pouze prvních dvou dětí, že?"

Lord Micheáš Guerra přimhouřil oči. „Už jsi skončila?"

Makiva plaše přikývla. „Omlouvám se, můj pane."

Zedovi došlo, na co Makiva naráží. Pokud měla nějaká rodina ve Volnohradu víc než dvě děti, na kterékoliv další si automaticky dělala nárok svatyně Zlaté cesty – cech léčitelů. Zlatá cesta patřila spolu s cechy mágů, rytířů a obchodníků mezi čtveřici vysokých cechů. Léčitelé se ve Volnohradu těšili velké úctě, ale přece jen šlo o řeholní řád. Členové cechu skládali posvátný slib, že budou žít podle Zlaté cesty – jako mnichové a jeptišky. Vzdali se svého jména i titulů a nemohli založit vlastní rodinu.

Šlo o jeden ze způsobů, kterými Volnohrad reguloval počet obyvatel. Počet těch, které mohly městské hradby ochránit před hrůzami zvenčí, byl omezený.

Jestliže Micheáš Guerra patřil mezi nešťastníky, kteří mají alespoň dva starší sourozence, bude se dnes muset zařadit mezi novice – tedy pokud si ho dřív nevyberou rytíři či mágové. Tyto

dva cechy měly přednost.

„Á!“ zašvitořila potěšeně Makiva. „Tady ho máme.“ Trhla za provázek, uvolnila ze stropu talisman a podala ho Guerrovi.

Mladý lord si nedůvěřivě prohlížel vyřezaný symbol. „To… Co je to?“

„Jezevec,“ řekla Makiva. „Tahle zvířata kdysi žila venku. Nejspíš tam ještě žijí. Když je člověk vyprovokuje, dokážou být pěkně vzteklí, ale jsou velmi oddaní rodině. Budou to tři stříbrné, mohu-li prosit.“

Když Zed zaslechl cenu, celý se orosil. Broch přísahal, že to bude stát jen stříbrňák.

Micheáš Guerra vytáhl z měšce u pasu tři třpytivé mince a hodil je na věštecký stolek. Potom s pohledem upřeným na dřevěný talisman bez jediného slova vyšel ze stanu.

Když za ním zapadla plachta, Zedovi se vydral z hrdla zadržovaný dech.

„No, to bylo… osvěžující,“ řekla Makiva. Posadila se zpět za stolek na židli s polštářkem a pokynula na stoličku, kterou lord Guerra odstrčil. „Tak kde jsme skončili?“ zeptala se a opět se pustila do vyřezávání.

„Všechno, o čem jsme mluvili, než sem vstoupilo jeho lordstvo, se mi úplně vykouřilo z hlavy,“ odpověděl Zed a nervózně se zasmál. Srovnal stoličku a uvědomil si, že uši mu pořád celé hoří. Zaváhal, zda se má posadit. „Akorát že bych měl nejspíš jít. Tři stříbrné jsou víc, než mám u sebe.“

„Mladý pán dostal zvláštní šlechtickou přirážku,“ vysvětlila

Makiva a potutelně mrkla. „Nepochybuju o tom, že my dva se už nějak dohodneme." Znovu pokynula na stoličku. Zed se posadil a vděčně se usmál. „Než jsme byli tak neurvale přerušeni," pokračovala Makiva, „chtěla jsem ti udělat nabídku, Zede."

Zed se zamračil. „Jakou nabídku?"

Makiva před sebou nožem opsala široký oblouk. „Když uhádneš, který talisman je tvůj, dostaneš ho zadarmo."

Zed zůstal civět s pusou dokořán. Rozhlédl se po záplavě dřevěných žetonů, rozvěšených na provázcích všude kolem. V šeru jich tu musely být stovky. Možná i víc.

„A co když neuhádnu?" zeptal se nervózně. V pohádkách prohrané sázky s čarodějnicí obvykle končily dost děsivě.

„Ale, nebude tě to stát skoro nic. Jen maličkost, no vážně." Makiva ztišila hlas a zašeptala: „Budu chtít jen… kousek tvojí duše."

Zed zalapal po dechu a vrhl na prodavačku talismanů vyděšený pohled.

Mystička se rozesmála a odložila si nůž na břicho – trochu nebezpečné, pomyslel si Zed.

„Obyčejné lidi je snadné vystrašit," řekla. „Ne, ne. Jestli to neuhádneš, tak prostě zaplatíš plnou cenu. Jeden stříbrný. Ale máš jenom jeden pokus."

Zed přikývl a nervózně se usmál. Chvíli se díval na svazky talismanů nad hlavou a přemýšlel. Talismanů tu bylo jako hvězd na nebi. Nebylo možné vybrat z nich jeden jediný. Nakonec

sklonil hlavu a pohlédl zpět na Makivu.

„Je to tenhle?“ zeptal se a ukázal na talisman, který zrovna vyřezávala.

Žena zvedla zrak od práce a usmála se od ucha k uchu.

„No teda. Ano, je to on,“ řekla tiše. Položila talisman na stůl a postrčila ho k Zedovi.

Zed nemohl uvěřit vlastnímu štěstí. Prostě si tipnul. Vzal talisman a pozorně si ho prohlédl zblízka. Do dřeva bylo vyřezané nějaké zvíře s huňatým ocasem stočeným kolem těla. Nahoře byla v talismanu dírka, kterou se dal provléknout provázek.

„Tomuhle zvířeti se říká liška,“ pravila mystička. „Lišky jsou bystré a mrštné a mají jasně zrzavou srst. Jsou to plachá, ale přitom hravá stvoření. Trochu jako ty, řekla bych. Lidi kdysi věřili, že mají magické schopnosti.“

Zed se na Makivu podíval. „Je krásný,“ řekl. „Určitě mi ho chceš dát?“

Prodavačka talismanů přikývla. „Řekněme, že ho mladý lord Guerra velkoryse zaplatil za tebe.“

Zed strčil talisman do kapsy u kalhot. Tušil, že se kření jak pitomec. „Mockrát děkuju.“

„A mám pro tebe ještě něco,“ pokračovala Makiva a sáhla někam pod stůl. „Zvláštní bonus za to, že jsi tak dobře hádal.“ Natáhla ruku nad stůl a něco přitom pevně svírala v pěsti. Po chvilce ji pomalu otevřela.

Na dlani jí ležel stočený stříbrný řetízek. I v šeru se jasně

třpytil, jako by zářil vlastním světlem – připomínal spíš šňůrku drahokamů nežli kov. Každý článek byl drobnou ukázkou umělecké práce a společně vytvářely mistrovské dílo.

„To je…“ začal Zed. Jenže říct, že je ten řetízek krásný, bylo poněkud nedostatečné. Bylo na něm cosi, co Zeda zvláštním způsobem oslovovalo. Nepodobal se ničemu, co chlapec do té chvíle viděl, a přeci ho naplňoval jakousi povědomou touhou.

Odtrhl od třpytivé šňůrky zrak a podíval se na Makivu. „Musí stát celé jmění.“

„Opravdu je k nezaplacení,“ řekla Makiva. „I když pánové z kupeckého cechu by se určitě dost snažili. Připomínáš mi jeho předchozího majitele, Zede. Jakpak je to už dlouho, co elfové poslali hraničáře do našeho města?“

„Je to… je to už dvanáct let,“ odpověděl tiše Zed.

„Ano, dvanáct let,“ přikývla Makiva s úsměvem.

Dnes už ve Volnohradu žádní elfové nebyli. Tedy alespoň ne čistokrevní. Měli vlastní město – Llethanyl –, obehnané vlastními hradbami, s vlastními zvyklostmi a cechy, nebo jak elfové podobným spolkům říkali.

Zed se ještě jednou zadíval na řetízek lesknoucí se v Makivině snědé dlani jako měsíc v půlnoční kaluži.

„To nemůžu přijmout,“ řekl. „To je moc.“

Makiva se zdrženlivě usmála. „Naopak, myslím si, že jsi jediná osoba ve městě, která by ten řetízek měla mít. Je vyroben z kovu zvaného mithril, který je oblíbený mezi elfy. Není tak křehký, jak vypadá, ujišťuju tě. Ale jestli tě to přesvědčí,

můžeme se dohodnout na pozdější splátce. Až to někam dotáhneš, můžeme si znovu promluvit."

Zed tu nabídku zvážil. „Děkuju," řekl nakonec a řetízek si z Makiviny dlaně vzal. Provlékl ho očkem v talismanu a potěšilo ho, že dřevěný přívěšek se k jemnému kovu docela hodí.

Zvenčí se začalo ozývat odbíjení zvonu ze svatyně Zlaté cesty, které ohlašovalo začátek dne.

„Měl bych jít," řekl Zed. „Máma by měla strach, kdyby mě na náměstí nenašla. A určitě už čekáš další zákazníky."

Makiva si s hraným podrážděním povzdechla. „Určitě. Tak tedy na shledanou, Zede. Hlavu vzhůru a drž dnes uši hrdě vztyčené."

Zed se zasmál a přikývl, potom vyšel ze stanu a zamířil vstříc svému osudu.

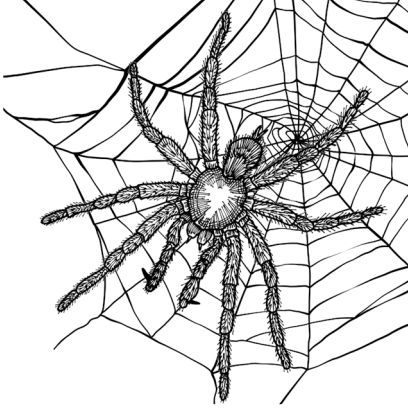

Kapitola druhá

Broch

Broch otci slíbil, že alespoň dnes ráno se do ničeho nepřiplete. Rodiče nikdy neopomněli zdůraznit, že Povolávání je nejdůležitějším dnem v životě mladého člověka. Broch sám usilovně pracoval na tom, aby dokázal, že je hoden členství v kupeckém cechu – bezpočet letních dní strávil tříděním formulářů od obchodníků s kožešinami, šmukýřů a kovářů. Ještě horší byly noci probděné u svíčky nad početními úlohami, kdy už ani nevěděl, jestli ho víc bolí oči nebo zápěstí. A ani po tom všem neměl nic jistého.

Tak tedy po snídani se otec vytasil se stříbrňákem, a když se pro něj Broch natáhl, vmáčkl synovi minci do dlaně a pevně mu sevřel ruku.

„Žádné rvačky," řekl. „Žádné opletačky. Žádné rošťárny."

Broch si volnou rukou ukázal na prsa, jako by říkal: *Co? To mluvíš o mně?*

„No jo. Úplný svatoušek." Otec se zamračil. „Chci slyšet: Žádné rošťárny." Pokrčil rameny. „Jinak žádný stříbrňák."

Od kupecké honorace už se Broch dávno naučil, jak poznat špatný obchod. Jenže pak si vzpomněl na svého nejlepšího kamaráda Zeda a na slib, který mu dal.

Rozhodl se, že už žádné sliby dávat nebude. Tedy jakmile dá tenhle.

„Žádné rošťárny," řekl otci. „Dohodnuto."

Takže teď stál před stanem prodavačky talismanů a ten slib ho tížil jako železný kyrys. Nebylo totiž pochyb o tom, že někdo musí dát lordíkovi Micheášovi za vyučenou.

Přes stanovou plachtu Broch slyšel dost, aby si potvrdil svůj předchozí letmý dojem ohledně lordova charakteru. Když bylo jasné, že Micheáš co nevidět vyjde ven, přesunul se Broch ke koni toho nevychovance a vzal do ruky otěže.

Kůň si ho netečně prohlížel a Broch v jeho velkých hnědých očích zahlédl vlastní odraz. Využil příležitosti a srovnal si tuniku. „Budeš spolupracovat, viď? Mám pro tebe mrkev."

„Hej!" ozval se rozladěně Micheáš. „Pracky pryč od mého koně."

„Prosím o prominutí, můj pane," řekl Broch, nesměle se usmál a sklopil oči. „Začínal se plašit. Říkal jsem si, že ho radši pohlídám, než se vrátíš."

„Dobře vycvičený kůň se jen tak nesplaší, ty pitomče."

Broch polkl jízlivou odpověď. Držel jazyk za zuby a soustředil se na roli, kterou hrál – na roli poslušného a nesmělého chlapce. Se sklopenýma očima podal otěže mladému lordovi. Přesně jak očekával, Micheáš se nehodlal spokojit s tím, že si je od něj prostě vezme, a nenechal si ujít příležitost hrubě Brocha odstrčit loktem.

Docela to bolelo. Broch měl pocit, jako by do něj narazila kovadlina.

Když se však lord vyhoupl do sedla a za ranního vyzvánění odklusal pryč, neubránil se chlapec spokojenému úsměvu.

O chvíli později ze stanu vyšel Zed. Uši měl jasně růžové, což znamenalo, že prodavačka talismanů na něj byla obzvlášť milá… nebo obzvlášť ošklivá. Anebo řekl či udělal něco, čím se totálně ztrapnil. Nebo si možná akorát vzpomněl na něco, čím se ztrapnil před lety. Zed absolutně neuměl skrývat emoce a neměl ani nejmenší talent na předstírání – byl by z něj příšerný kupec.

Broch upřímně doufal, že z něj bude slušný mág.

„Jak to šlo?" zeptal se.

Zed mu ukázal nový talisman. „Mnohem líp, než jsem doufal. To je prý liška."

Reliéf na talismanu připomínal psa s chundelatým ocasem. Brochovu pozornost ovšem upoutal hlavně třpytivý řetízek, který nebyl ze stříbra, ale z něčeho podobného. „Jé, ty jsi k tomu dostal ještě přídavek, to není fér." Broch otevřel dlaň

a ukázal talisman, který šlohnul Guerrovi. „Já mám akorát tenhle hnusný kus dřeva."

Zed zalapal po dechu. „Brochu, to snad ne!" Ale pak se rozesmál, což vzal Broch jako povzbuzení.

„Co myslíš?" zeptal se. „Mám teď předpoklady, aby mě vzali do Kamenné hráze?"

„Jestli tě budou chtít kamenáči, tak budeme mít jistotu, že ta věc je opravdu kouzelná – a mimořádně mocná."

„Hm, to nevím." Broch předvedl svůj ubohý biceps. „V pár rvačkách jsem už zvítězil."

Zed obrátil oči v sloup. „A já se zase jedné nebo dvěma vyhnul včasným ústupem. Ale to se asi nepočítá."

„No, neprohrál jsi. Ale vážně…" Broch se zamračil na vyřezávaný žeton. „Vážně na tom něco je? Cítíš z toho nějakou magenergii?"

„Ani ne," řekl Zed. Váhavě k lišce přičichl. „Magie by měla vonět po mátě."

Broch vlastní talisman s jezevcem olízl. „Chutná to spíš po dřevu než po mátě, řekl bych. Ale pořád lepší po dřevu než po té chlupaté potvoře, co je do něj vyřezaná."

„Fuj," ušklíbl se Zed. „Jo! Skoro bych zapomněl." Vytáhl stříbrnou minci. „Nakonec si přece jenom můžeš koupit ty boty."

Broch se zakřenil. „Ty jsi té čarodějnici učaroval, ne?" Poplácal kamaráda po zádech. „Přesně vím, za co ten stříbrňák utratit."

„Za boty, že ano?“ ujišťoval se opatrně Zed. „Určitě mluvíš o těch botách.“

„Ani ne. Za chvíli jsem zpátky.“ A s těmi slovy odspěchal, protože si všiml, že náměstí se už plní diváky. Na východní straně, pod vycházejícím sluncem, už dělníci za dohledu upjatého správce chystali pódium. „Drž mi místo!“ křikl Broch přes rameno.

Broch vtrhl do jednoho z novějších stánků – do světle zeleného stanu prvního místního voňavkáře. Brochův otec schvaloval tomu muži koncesi a vyprávěl Brochovi o podivuhodné alchymii, kterou voňavkář provozuje. Míchá prý různé olejíčky, bylinky a prášky, aby ošálil nos a vytvořil nečekané pachy.

„Mohl by člověk vonět po mátě?“ zeptal se Broch.

Voňavkář se lehce poklonil na pozdrav. „Zajisté, pane,“ řekl. „Potřebné suroviny tu mám.“

„Výborně,“ zaradoval se Broch a rychle se vpravil do nové role – do role mladíka, který se chystá utratit peníze. „Chtěl bych, aby za pět minut byla z kamaráda cítit máta na sto honů.“

Ne že by Broch neměl důvěru v liščí talisman. Ale člověk může na štěstí čekat, a pak mu taky může jít naproti – prozíravý člověk spoléhá spíš na to druhé.

Sledoval voňavkáře při práci – muž nejdřív něco drtil paličkou v hmoždíři, potom žíhal nad ohněm a odměřoval ve flakóncích – a zmocňoval se ho úžas. Voňavkář si počínal opatrně a jeho pohyby byly precizní, ale zároveň rychlé. Okamžitě bylo jasné, že své umění dlouho vybrušoval.

Když směs začala v baňce pobublávat, Broch se předklonil a zavětřil.

„Nevoní to tak, jak by mělo."

„Zatím ne," řekl muž. „Ale počkej za chvilku." Zdvihl ukazováček a oči přitom nespouštěl z baňky. „Jde o to přinutit obsah, aby se proměnil v něco úplně nového." Vytáhl z kapsy zašpuntovanou lahvičku a podal ji Brochovi. „Čichni si."

Broch vzal flakónek a chvilku si prohlížel jeho obsah – bledě žlutou tekutinu připomínající obzvlášť slabý čaj. Jenže když lahvičku odzátkoval a přivoněl si, připomínala najednou něco docela jiného.

„Voní to jako snídaně," podivil se. Cítil, že se mu začínají sbíhat sliny. „Jako ta nejlepší snídaně, jakou jsem kdy měl."

Voňavkář se usmál. „Javorový sirup se skořicí. Tedy alespoň jejich iluze." Vrhl na Brocha letmý pohled. „Určitě bys to nechtěl pít, ať už ti nos říká cokoliv."

„Úžasné," prohlásil Broch a myslel to vážně. Tohle měl na kupecké čtvrti, která ležela na pomezí středu města a jeho okrajových částí a volně se v ní mísily různé profese, ze všeho nejraději. Pokaždé, když měl dojem, že viděl všechno, co město může nabídnout, objevil se nějaký řemeslník s něčím úplně novým. A jakmile se Broch stane členem kupeckého cechu, bude mít příležitost postarat se, aby nejlepší z nich – skuteční mistři svého řemesla – dosáhli zaslouženého úspěchu.

Po voňavkářském zboží pochopitelně nikdy nebude taková poptávka jako po pšenici, soli nebo vlně. Ale Broch měl neod-

bytný pocit, že bez voňavkářů, brusičů skla, a dokonce i bez Staré Makivy a jejích dřevěných talismanů by byl Volnohrad mnohem bezútěšnější.

Sledoval klokotající směs stejně bedlivě jako voňavkář a přemýšlel, jestli se změna nějak projeví navenek. Zašustění stanové plachty za svými zády vůbec nevěnoval pozornost.

Okamžitě však zbystřil, když zaslechl otrávený povzdech svého otce.

„Tady jsi," řekl otec.

Broch zbledl a pomalu se otočil. Ztěžka polkl. Nadšení, které ještě před pár vteřinami cítil, se úplně vytratilo.

„Vysvětlím to, otče."

Připravil se na výchovné kázání, ale otec se místo toho usmál a položil mu ruku na rameno. „Kdepak, to je náš dareba, nikdy není tam, kde má být," řekl a nuceně se usmál. Držel se synova ramene, jako by se topil, a dlaň měl vlhkou potem.

Něco nebylo v pořádku.

Do stanu otce následovaly dvě osoby. První byl bledý tlouštík s tenkými rty, oblečený v černých šatech z nejlepší látky. Krok za ním stála žena o hlavu vyšší než on, oděná v nevýrazném šedém stejnokroji cechu služebných.

Muže Broch poznal okamžitě. Lorda Boráce Quilbyho znal ve Volnohradu každý. Šuškalo se, že je bohatší než sám král.

První však promluvil voňavkář. „Je… Je mi ctí přivítat vás v mém skromném krámku," řekl a poklonil se nově příchozím mnohem hlouběji než předtím Brochovi.

„Děkuji," řekl Quilby. „Tvou pohostinnost velice oceňujeme a nebude zapomenuta. A ještě více bychom nyní ocenili, kdybys nás na chvilku ponechal o samotě."

„Ehm. Jistě," hlesl trhovec a s hlavou stále skloněnou zamířil k východu. Bublající směsi, kterou předtím tak pečlivě sledoval, se neodvážil věnovat jediný pohled. „Počkám venku a postarám se, aby vás nikdo nevyrušoval," dodal a vyklouzl ven. Broch měl skoro dojem, že celou dobu mluvil k ženě v šedém stejnokroji, i když šlo zjevně jen o Quilbyho služebnou.

Ještě jednou si ji prohlédl. Byla nevýrazná do poslední nitky – až na dokonale vyleštěnou brož ve tvaru pavučiny, kterou měla na prsou.

„Brochu," začal jeho otec a natočil se, aby stál vedle syna, „tohle je lord Quilby, kupecký cechmistr. Lorde Quilby, představuji ti svého syna Brocha Dandrfíla."

V tu chvíli Brochovi opět naskočily správné způsoby a hladce poklekl na koleno. „Lorde Quilby," řekl.

„Vstávej, chlapče," vybídl ho Quilby, Broch vstal a zjistil, že si ho cechmistr zkoumavě prohlíží. „Kdybych měl mladší kolena, sám bych se ti poklonil. Hodně jsem o tobě slyšel. Jsi velmi slibný uchazeč!"

Broch by si teď pro jednou přál, aby se uměl červenat stejně snadno jako Zed. Předpokládal, že ruměnec by v tuhle chvíli působil jako známka skromnosti, která by mu jedině prospěla. Jenže Broch ve skutečnosti žádnou zvláštní skromnost necítil. Skutečně byl slibný uchazeč – to byla jednoduše pravda.